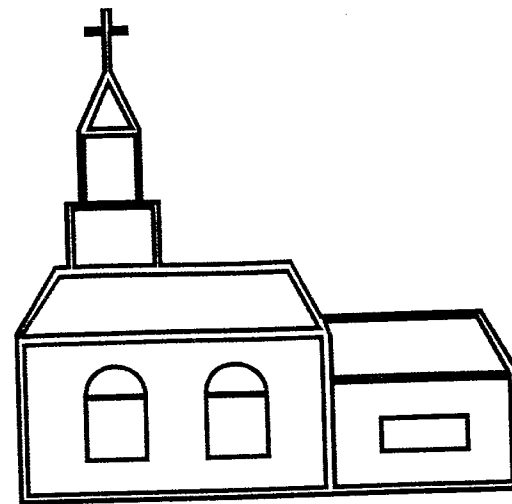
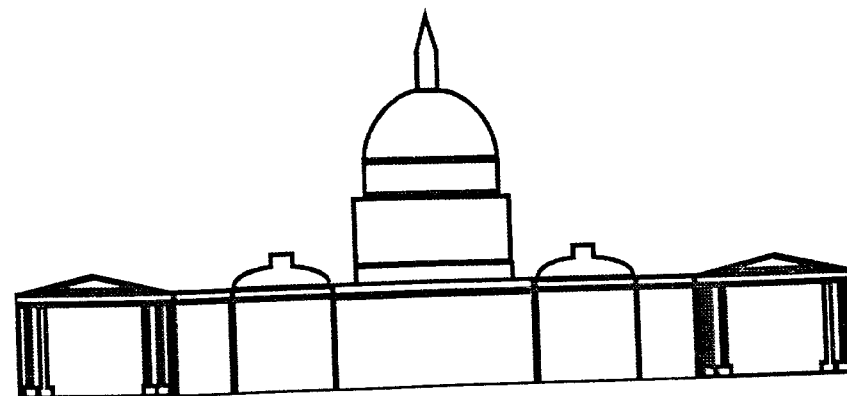

ISLAM OG DET NORSKE SAMFUNN

**AV
PROST OLAF B. DAL**

107760

Forord

Helt siden islams opptreden på den historiske arena i 622 e. Kr. har muslimene forsøkt å utbre sin religion over hele verden. Den islamske verden teller nær en milliard muslimer og vil om 20-30 år kunne telle to milliarder, det dobbelte av antall kristne. Den dramatiske vekst har ikke foregått bare ved fredelig misjonering, men er, i første rekke, en følge av militære erobringer, trusler, meningsterror og tvang. Islamsk ekspansjon har derfor ført til endeløse konflikter mellom den islamske verden og de omkringliggende områder, spesielt mellom den islamske og kristne verden. Den islamske fundamentalisme er i vår tid på rask fremmarsj og er en trussel mot de moderate krefter innenfor de muslimske stater. Etter at islamsk ekspansjon har blitt holdt i sjakk av Vestens militære og økonomiske overlegenhet i de siste århundrer, er islam igjen på marsj for å erobre verden, i første rekke gjennom innvandring til den kristne verden.

På tross av at historie og nåtid med all tydelighet viser at den viktigste årsak til konflikter er motsetninger mellom forskjellige folkegrupper som strides om det samme landområde, har den norske kirken, humanistene, norske politikerne, media osv fortiet problemene og ukritisk forherliget et utopisk «fargerikt fellesskap». På tross av de åpenlyse problemer som møtet mellom muslimsk og kristen religion skaper overalt i verden, ønsker de samme kretser islam velkommen til Norge.

Prost Olaf B. Dahl har, som eneste geistlige til nå, tillat seg å komme med noen kritiske bemerkninger til islam som religion og til masseinnvandring til Norge. For dette ble han av sin biskop, Fredrik Grønningsæter, beskyldt for å være illojal mot kirkens syn i innvandrings-spørsmål.

Å bli beskyldt for illojalitet mot kirken er for en prost en alvorlig anklage. Dal anmeldte derfor biskopen for ærekrenkelse og fikk medhold i herredsretten. Biskopen anket saken til høyesterett etter å ha fått garantert dekning for saksomkostninger av Kirke-og undervisningsdepartementet ved et eventuelt tap. Biskopen fikk, på helt uholdbart grunnlag, medhold i høyesterett, mens prosten måtte betale saksomkostninger på nær 300 000 kroner.

Denne saken viser at ytringsfriheten ikke bare knebles i muslimske, kommunistiske og fascistiske land, men også i Norge. I saker hvor det dreier seg om kritikk av masseinnvandring - og av islam spesielt - beskytter rettsapparatet utenlandske borgeres og maktelitens interesser på bekostning av norske borgeres ytringsfrihet.

Prost Olaf B. Dal er en meget belest og skarpttenkende teolog. Han er dessuten en ærlig og modig mann som gudskjelov ikke lar seg kneble av den offisielle inkvisisjonen. I dette heftet gir han et lite innblikk i islams negative og problemskapende sider. Han advarer mot islamisering av Norge og anklager med rette norske myndigheter og kirken selv for ikke å ta de mange problemene innvandringen av muslimer medfører i det norske samfunn alvorlig.

Torfinn Hellandsvik

Innhold

Innledning	2
Islamsk religion og kultur	4
Islam deler verden i to	5
Mellommenneskelige forhold	8
Forholdet mellom kjønnene	11
Muslimene dyrker jomfruen	13
Litteratur	15

Innledning

Islam, eller hva vi ofte kaller muhammedanismen, er stiftet av Muhammed. Han var født i Mekka omtrent år 570 e. Kr. og døde i Medina i 632 e. Kr. På denne tid hadde jødiske og kristne menigheter dannet seg gjennom flere hundre år rundt om i Orienten, også på den arabiske halvøy. Muhammed hadde vært i kontakt både med jøder og kristne. Men hans kjennskap til disse religioner har vært mangelfull og misforstått, hvilket naturligvis også kan ha sin grunn i at de jøder og kristne han kom i kontakt med selv, hadde mangelfulle kunnskaper i sin tro. «Det eiendommelige for Muhammed er at han således forener arabisk etikk og kultus med jødisk-kristelig, og at denne forening åpenbart forekommer ham selv ganske selvfølgelig. Det forenende punkt er Allah, guden for araberne og for de eldre religioners folk. Selve navnet var ikke noe nytt; det er egentlig sammentrasket av al-ilah og betyr «Guden».» (professor Johs. Pedersen).

Muhammed ble stifteren av en religion som stilte seg sterkt kritisk til jødedommen, litt vennligere til kristendommen - i hvert fall i teorien; og det til tross for at han hadde hentet en vesentlig del av sine tanker fra disse religioner blandet opp med gamle arabiske religionselementer.

Ifølge Muhammeds oppfatning er Koranen, islams hellige bok, stykkevis meddelelser av den i himmelen oppbevarte original. Meddelelsen formidles Muhammed ved en engel, som i de eldre stykker kalles «ånden» senere «Gabriel». Men Koranen tar sitt utgangspunkt i Muhammeds opplevelser og daværende politiske forhold; men dette synes ikke å ha forårsaket hverken Muhammed eller hans tilhengere vanskeligheter. En ortodoks tolkningstradisjon festnet seg i løpet av 900-tallet, og denne tolkningslitteraturen leses og studeres fortsatt ved dagens islamske universiteter og har ikke gjennomgått synderlige forandringer. Den politiske og fundamentalistiske tolkningstradisjon vil legge grunnen for en verdensomspennende islamsk stat.

Reformvennlige og liberale retninger studerer Koranen i lys av historiske forhold. Disse trekker et skille mellom Koranens evige og uforanderlige substans og forordninger som er bestemt av forhold på 600-tallet. Nye retninger i 1970 og 80-årene vil la Koranens budskap være selve grunnlaget for vidtgående sosiale reformer og markerer klar avstand både til ortodoksens tusenårige rettstolkninger og til de nye politiske og militante tolkningene.

Den ortodokse Koran-fortolkning vinner imidlertid fremgang i muslimske land hvor vestlig innflytelse har gjort seg gjeldende, f.eks. Pakistan, Iran og Egypt. For tiden pågår kamper i Algerie mellom ortodokse fundamentalister og de politiske makthavere. Karakteristisk for dagens muslimer er at de vil ha del i Vestens teknikk og økonomi, men samtidig forkaster de vestlig livsstil og kultur. Muslimene antar å kunne forene Vestens, Europas økonomiske og sosiale goder med islamsk tro og rettssystem.

Sharia, den hellige lov, danner grunnlaget for samfunnet. Sharia består av Koranen selv, sedvanen og rettsregler. Det dannet seg tidlig slike samlinger av sedvaner, og de er gjenstand for en ærbødighet som setter dem nær opp til Koranen i verdighet. Idealet er at Koranen og sedvanene også skal være lov i samfunnet, f.eks. straffelov. (Sharia skal omtales senere.)

Dermed får man en teokratisk stat, som f.eks. Iran. Teokrati er en regjeringsform hvor staten styres etter guddommelige lover, som tolkes av profeter og religiøse ledere. Det kan ikke da skilles mellom de religiøse-etiske regler og statens lover. De er ett og det samme.

I kristendommen er dette ikke mulig. Romerkirken forsøkte riktignok i middelalderen å gjennomføre den teokratiske stat. Det settes på spissen i pave Bonifatius VIII's bulle «Unam sanctam» av år 1302 i kampen med Filip den smukke av Frankrike med læren om de to sverd. Begge er av Gud gitt til Romerkirken. Paven selv bruker det åndelige sverd direkte. Det verdslige sverd gir han som lån til keiseren, konger og fyrster, men det skal bare brukes på pavens vink. Paven møtte voldsom motstand mot sine maktkrav, delvis innen kirken selv, men mest fra keiser og konger. I praksis har romerkirken i våre dager oppgitt de verdslige maktkrav, men om de er oppgitt i prinsippet er tvilsomt. Bullen «Unam sanctam» er aldri blitt opphevet.

Martin Luther forkastet all tanke om en teokratisk stat. Han forkastet både pavedømmet, kirkens ufeilbarlighet og verdslige maktkrav. Dermed er det skapt et skille mellom statens lover og den kristne etikk, mellom stat og kirke. De etiske bud i Det gamle testamentet som Jesus bekrefter, Jesu egne bud, f.eks. Bergprekenen, lignelsene og eksempelfortellingene blir stående som etiske normer menneskene skal kjempe for og leve etter, men de kan ikke gjennomtvinges i samfunnet med makt. Særskilt står grunnbudene om å elske

Gud over alle ting og nesten som seg selv. Ut fra disse grunnbud, det store bud i loven, må en kristen i sin egen samvittighet finne ut hva som er rett handlemåte i de tilfeller hvor der ingen klare bud finnes i skriften. De 10 bud forstås da som konkret utledning av det dobbelte kjærlighetsbud, det store bud. Dersom du elsker nesten, så slår du ham ikke i hjel (5. bud), eller lyver på ham (8. bud). Elsker du Gud, da misbraker du ikke Guds navn (2. bud) eller dyrker fremmede guder (1. bud).

Presten fungerer som forkynner av kristen tro og etikk, men han har ingen åndelig (eller verdslig) makt til å avgjøre hva som er rett og galt i de tilfeller hvor der ingen etiske bud finnes. En kristen står derfor i prinsippet alene ansvarlig for Gud for sin handlemåte og sitt liv.

Dermed er **den teokratiske stat en umulighet**. Kirkemøter, biskoper og prester kan ikke diktere hverken statens lover eller den enkelte borger. Statens lover både kan og må ofte avvike fra de kristne idealer. Det forutsettes imidlertid at statens representanter er kristne mennesker og føler seg bundet av kristen tro og moral og tar hensyn til det under utformingen av lovene og i samfunnsstyringen. Men de må selv på kristen etisk grunn og ut fra fornuftige overveielser finne de beste løsninger. Lover og ordninger kan derfor gjennom tidene undergå betydelige forandringer.

Vi får altså det Luther kalte det **åndelige regimente**, som er **kirken**, og det **verdslige regimente**, som er **staten**. Kirken skal være statens våkne samvittighet, men ikke herske over den. Staten skal på sin side legge forholdene til rette for kirken, men må ikke forsøke å bestemme hva kirken skal lære om Gud, Kristus, troen og moralen. Etter Luther har alle protestantiske stater hatt dette skillet mellom åndelig og verdslig regimente. Calvin opprettet riktignok i praksis en teokratisk stat i Geneve, men i teorien hadde han det samme skillet som Luther, og det er siden i alle calvinistiske/reformerte land gjennomført. Etter denne innledning skal vi se nærmere på de islamske prinsipper og lover. Det som her tas opp, er de elementer i Islam som forårsaker konflikt med kristne og humane synspunkter, med europeiske og norske lover og samfunnsordninger.

Islamsk religion og kultur

I Koranen sier Allah til profeten (Muhammed): «Vi har sendt deg som

forkynner og advarer til alle mennesker.» Kap. 34, 27. Disse ord oppfattes av muslimsk teologi som uttrykk for Islams krav på å være en verdensreligion. Muhammed selv hadde neppe tenkt på annet enn å være en religion for araberne, men senere tider har utvidet forståelsen av verset (prof. Johs. Pedersen). Islam ble imidlertid ikke en religion som omskaper menneskenes hjerter ved forkynnelse og omvendelse. Islam kunne nok utbres ved påvirkning, men det var ikke det viktigste middel. Islam skulle utbres ved sverdet, gjennom kamp og krig. I kap. 9,5 finner vi det kjente Sverdets vers: «Men, når de fredlyste måneder er til ende, så drep avgudsdyrkerne hvor dere finner dem, pågrip dem, beleir dem, legg bakhold for dem overalt!»

I kap. 2,212 sies det: «Det er foreskrevet dere å kjempe, selv om dere føler motvilje.» Hele det norske folk befinner seg i vantro etter muslimsk syn, men for såvidt som det norske folk er kristent, er det «bokens» folk, eller paktsfolk (sammen med jødene), som har rett til å bevare sin religion, men skal anerkjenne islams overhøyhet (Koranen 9,29 ff). «Bekjemp dem som ikke tror på Allah og Dommens dag, som ikke forbyr det Allah og hans sendebud har erklært forbudt, og som ikke bekjenner sannhets religion, til de punger ut med tributt i ydmykhet.» (Koranen 9,29). Kristendom og jødedom stemples som religioner av mindre rang. Kristne og jøder skal ydmykes ved å betale skatt til muslimene. Verre står imidlertid agnostikerne, ateister, humanetikere m.v. siden de har forkastet kristendommen og derfor ikke hører til «bokens folk». De må komme i avgudsdyrkernes kategori. Det må formodes at disse hører til dem som skal drepes, jfr. ovenfor. Det er en underlig skjebnens ironi, at de som ivrigst bekjemper kristendommen i Norge, samtidig er dem som ivrigst går inn for uhindret adgang for fremmede religioner og folkeslag i landet, blant disse en religion som lærer at de selv skal drepes, hvor de enn finnes. Men dette er de neppe klar over, enten vi finner dem i Stortinget, kommunestyrer, på partikontorer eller hvor det nu kan være. For humanetikere, som ivrigst av alle bekjemper kristendommen, burde dette være en rystende oppdagelse.

Islam deler verden i to

Den ene del er det islamske fellesskap, Dar-Al-Islam, den annen del er verden utenfor, Dar Al-Harb, krigens fellesskap, Sverdets verden, den verden som fremdeles styres av hedninger og vantro (kristne, jøder, agnostikere, ateister, humanetikere og tilhengere av alle andre religioner), og hvor lovene ikke er

basert på Koranen og tradisjonen. Den islamske verden skal erobre sverdetes verden gjennom jihad «hellig krig». Muhammed gjorde hellig krig til en plikt for de troende. (Johs. Pedersen). (Jihad, «hellig krig», kan også bety en muslims indre kamp med seg selv når det gjelder å leve rett som muslim). Det er ofte Vesten som er målet for «hellig krig». Mellom de to verdener er og skal det være kontinuerlig krigstilstand. Forlik og våpenhvile kan inngås midlertidig, men fred kan det aldri bli før alle hedninger og vanstro er undervunnet.

Når en muslimsk hær invaderer et nytt land, får det ikke-muslimske folk tre muligheter:

De kan gå over til den islamske tro og oppgi deres egen religion. Jøder og kristne kan beholde deres gamle tro, men de betraktes som annenrangs borgere og må betale en stor årlig skatt. Eller også vil alle menn i kampdyktig alder bli halshugget, alle kvinner og unge gutter solgt som slaver.

I vår tid kan det naturligvis diskuteres om de vil gå så langt med det tredje alternativ som i tidligere tider. Men en eller annen form for vold og tvang må man regne med. Det meldes stadig i pressen om forfølgelse og drap på annerledes troende i muslimske land, så drap skal man ikke utelukke.

Men i første omgang skal Vesten invaderes av flyktninger og gjestearbeidere; der skal bygges stadig flere moskéer, muslimene skal økes i antall. Så skal landene enten overtas gjennom politiske partier og valg, gjennom dannelse av egne muslimske stater i vedkommende land (f.eks. muslimske enklaver i Norge, Sverige, Danmark eller England) eller jihad i form av terror, eventuelt regelrett krig. Jihad kan anta forskjellige slags former.

Muslimene har her Muhammed selv som forbilde. Han og hans folk anrettet regelrette massakrer av annerledes troende i Medina. Mens annerledes troende tvinges til overgang til Islam (Koranen sier riktignok at ingen skal tvinges, men det skjer likevel i praksis) er det **straffbart** for en muslim å omvende seg til kristendommen - endog dødsstraff anvendes. Jihad, «hellig krig», kan føres med fanatisk offervilje, både fordi religiøs glød alltid er en sterk drivkraft, og fordi **enhver muslim som faller i «hellig krig», går direkte til paradiset**. Man vil huske meldingene fra krigen Iran-Irak at iranerne sendte gutter ut i minefeltene for å sprengte vei for soldatene. Sett fra kristent synspunkt er dette barbariske grusomheter, men de religiøse ledere i Iran ser det naturligvis ut fra Koranens løfte om paradiset. Man må bare forundre seg over at ikke de

muslimske ledere selv ofret seg i minefeltene for å sikre seg en hurtig inngang til paradiset, men istedet lar barn gå en slik grusom død i møte. Jihad, «hellig krig», kan ta til når muslimene utgjør **10% av befolkningen**. I følge Koranen kap. 8 v.66 lover Allah:

«Hør profet! Anspor de troende til kamp! Finnes der tyve standhaftige blant dere, vil de vinne over to hundre! Er der hundre blant dere, vil de overvinne tusen av de vanstro! For de er folk som intet forstår!»

Allah har altså lovet muslimene seier når de utgjør **10% av befolkningen**. Men i virkelighetens verden begynner kampen på forskjellig måte lenge før muslimene har nådd 10% av landets befolkning. En hersker i et muslimsk land kan selv proklamere jihad mot de vanstro, selv om disse ikke har angrepet først. Men krigshandlinger kan ikke åpnes før de er blitt tilbudt fredelig forlik eller underkastelse. Islams mål er å integrere Europa i den muslimske verden. I Storbritannia har muslimer krevd eget parlament og brent det engelske flagg foran parlamentet. Lederen for dette islamske «parlament», Kalim Seddiqui, har offentlig beskrevet hvordan han vil opprette en muslimsk stat i Storbritannia. Dette skal inkludere flerkoneri, ubegrenset adgang til skilsmisse for menn, adskillelse av kjønnene på arbeidsplasser og offentlige transportmidler (Dagen 21/1-92). Kravene kommer fort. I Norge fikk de igjennom **atskillelse av kjønnene i skolen**, til tross for vår kvinnelige statsminister Brundtland, kirkeministrene, lærer Kirsti Kolle Grøndahl og Mary Kvidal og de kvinnelige likestillingsombud, Kvinnefronten og likestillingskampanjer overalt. Likestillingsombud Ingse Stabell fant ut at denne muslimse kjønnsadskillelse i skolen ikke stred mot likestillingen, fordi muslimske piker ellers ikke ville få skolegang. Dette resonnement holder ikke, for dersom landets egne innbyggere, nordmenn, ikke bøyer oss for lovene og sender barna til skolen på lovenes premisser, vil foreldrene bli straffet. Så skulle jo dette skje også med muslimske foreldre, men da viker Ingse Stabell unna, såvel som fru Brundtland, Kolle Grøndahl, Mary Kvidal, regjering, Storting og alle skolemyndigheter. Så svake er altså disse politikere og tjenestemenn overfor innvanderne som vil tvinge igjennom sine religiøse anskuelser i strid med norsk lov. Disse forhold har heller ikke Kvinnefronten tatt opp; også der rår taushet.

Den kvinnekriminerende kultur hos muslimene blir altså akseptert nettopp hos de kvinnelige politikere selv, hos lærerne og lærerinnene i skolen - og Kvinnefronten. Forunderlige likestillingsfolk.

Muslimene har også fått igjennom sin spesielle dyreslakting, som er

forbudt etter norsk lov. De bedøver dyret og skjærer så strupen over på dem og lar blodet renne ut. Et nytt kulturfenomen som politikerne har sluppet igjennom. Et annet fenomen er **straffen for å bekjempe Islam**. Koranen fastsetter i kap. 5,37: «Deres lønn, som bekjemper Allah og hans sendebud (Muhammed) og farter omkring og stifter ufred på jorden, skal være at de **drepes eller korsfestes, at hender og føtter avhugges kryssvis**, eller at de forvises fra landet». Bestemmelsen er talende. Jesus foreskriver ingen straff for å bekjempe kristendommen.

Mellommenneskelige forhold

Urett begått mot muslimer skal hevnes. Muhammed var fra Mekka, hvor han møtte stor motstand. Han flyktet til Medina sammen med sine tilhengere. De hadde ingen eiendom, og de økonomiske forhold var vanskelige. De la seg derfor etter en gammel arabisk skikk å røve karavaner for å brødfø seg på denne måten. Særlig la de sin elsk på karavaner fra Mekka som gjengjeld for de lidelser Muhammed og hans tilhengere hadde gjennomgått der. Sett fra kristent synspunkt er dette en høyst forunderlig praksis. Jesus tok avstand fra alt som kalles tyveri og hevn.

Men dertil kom en annen side ved saken. Det er ikke nødvendig at hevnen rammer den person som har begått uretten. Det viktigste er at **den part** som den skyldige tilhører, blir skadet, likegyldig hvem det er. Da forstår man jihad og alle gisselaksjoner de senere år. Uskyldige mennesker blir tatt som gisler, drept eller innesperret i årevis på ukjent sted. Lockerbie-aksjonen er ganske i overensstemmelse med muslimsk anskuelse. «Den store satan», USA, skulle rammes. Da sprenger de istykker et fly og dreper mengdevis av uskyldige mennesker.

Koranen befaler blodhevn. I kap. 2, 173 står det: «Dere som tror, det er foreskrevet dere gjengjeldelse for drap, fri for fri, slave for slave, kvinne for kvinne.» Blodhevnene kjenner vi fra det norrøne hedenskap. Kristendommen gjorde slutt på det, og overlot rettsforfølgelse og straff til samfunnet gjennom domstoler og øvrighet. Dermed fikk den slutt på de endeløse ættefeidene med drap på uskyldige mennesker.

Med muslimene kommer disse ting igjen inn i vårt land.

Her må sies noen ord om sharia. Koranen og sedvanen (tradisjonen) kunne ikke løse alle omstridte spørsmål, spesielt ikke i juridisk henseende. Det utviklet seg rettsskoler, i alt fire, som ikke avviker mye fra hverandre. Koranen, sedvanen og rettsreglene utgjør til sammen sharia, den hellige lov, helheten av Allahs forskrifter for muslimenes handlinger. Den omfatter pliktlære, gudsdyrkelse, rett og politikk. Man skiller mellom en plikt den enkelte har, den plikt som flere skal utøve sammen, f.eks. «hellig krig». Den fastlegger nøyaktig hvem som er forpliktet til bestemte handlinger. Sharia er aldri blitt kodifisert, unntatt Koranen, men muntlig overlevert. En muslims liv blir dermed regulert inntil detalj av regler for alle slags tilfeller, - det blir kasuistikk, dvs. ikke som i kristendommen grunnleggende, allmene moralske regler som f.eks. det dobbelte kjærlighetsbud, som man selv må finne en handlemåte ut av, men en mengde regler for hvert tilfelle, hvert casus som kan oppstå. Det sier seg selv at religionen og de religiøse ledere får en sterk, ja overveldende makt over mennesker på den måten. De religiøse ledere avgjør nemlig hva den rette handlemåte er.

Æren spilte en stor rolle i araberens liv - han kan ikke leve med skam. Derfor må æren gjenopprettes ved hevn. Sterkest trer dette frem dersom et drap er begått: «Blodhevnens lov står over alle andre i arabernes liv.» (Johs. Pedersen). Dette er da kommet inn i islam. Koranen har som ovenfor nevnt en egen bestemmelse om dette i kap. 2, 173. Man må derfor ikke forundre seg over de mange drap som muslimer gjør seg skyldige i. Det er en del av deres religion.

Dersom en nordmann eller nord-europeer skulle begynne å snakke om sin «ære» vil han ta seg komisk ut. Æren betyr i kristendommen ingenting; derfor vil slikt bli betraktet som selvopphøyelse og hovmod. Kristendommen setter beskedenhet, langmodighet og tålmodighet istedet. Man kan minnes Jesu ord om at den som vil være stor, skal være alles tjener; og at de saktmodige er salige. Den urett som skal hevnes, kan være annet enn ære, vold og drap. En mann og en kvinne som hadde skrevet smededikt om Muhammed, ble begge drept av Muhammeds folk. Her er forbildet for Salman Rushdie-saken. Om de berømte «Sataniske Vers» sier professor Kåre Langvik-Johannesen: «Disse sto opprinnelig i Koranen, men ble senere fjernet av Muhammed. Det er jo noe vanskelig å forstå hvorledes erkeengelen kunne begå en slik feil i sitt diktat;

og hvorledes skal man forholde seg til troverdig? Den i påstand om at det ikke var Gabriel, men Satan som hadde hvistet Muhammed disse versene i øret!» (Morgenbladet 23/11-91). Som alle vet, er jo dødsdommen over Rushdie gang på gang gjentatt. Det har ikke hjulpet at mannen har beklaget og erklært seg som muslim. Forklaringen på dette finner vi imidlertid i en uttalelse av den muslimske leder Shamsad Hussein Rizvi: «**Dødsstraffen** over bokas forfatter er en ordre fra **Koranen**, som alle islamske prester, uansett retning er enig i. Den som fornærmer profeten, skal straffes med døden. Dette er ikke ayatollah Khomeinis personlige ordre, men en direkte utlegning av skriften...» (Telemark Arbeiderblad 18/2-89). Det er altså ikke spesielt fanatiske muslimers synspunkter, men simpelthen muslimsk tro, Allahs åpenbarte vilje.

Arbeiderpartirepresentanten i Skedsmo kommunestyre, Sayed Bukhari sa da også at Salman Rushdie selvsagt måtte drepes: «Muslimsk lov krever en slik straff. Enhver muslim må være villig til å drepe forfatteren om han har anledning. Jeg støtter Khomeinis ordre fullt ut. Vi er en milliard muslimer mot en mann.» (Verdens Gang 23/2-89). I Dagsrevyen ble tilfeldige pakistanere i en forretning i Trondheim spurt om de ville drepe Rushdie dersom de fikk høve til det. Dertil svarte de unge menn helt selvsagt, uten å nøle: «Ja!». Ingen tok avstand fra det: det har heller ingen andre muslimer her i landet gjort. Det er i overensstemmelse med deres tro, og er derfor selvsagt. Allah befaler!

Arbeiderpartiets reaksjon var matt. Fru Brundtland sa bare: «Dette går ikke an.» (Dagsrevyen). Det var det hele. Alle andre politikere var tause.

Den engelske regjering bruker millioner av kroner på å flytte Rushdie fra sted til sted i hemmelighet. Man må spørre om en stat har råd til dette? Eller skal muslimene få lov til å drepe hvem de finner for godt; som etter deres mening har krenket profeten?

Men ikke bare Rushdie skal rammes. Den japanske oversetter av boka ble drept med flere knivstikk, og den italienske oversetter ble nesten drept, men overlevde. Politiet fant at forlagsdirektør Nygaard måtte få ekstra beskyttelse når rettssaken om boka kom opp, da Nygaard stod på muslimenes dødsliste.

Politikernes, biskopenes, lærernes, Kvinnefrontens, redaktørenes og journalistenes fargerike fellesskap, er farget rødt av ofrenes blod. Det

forunderlige er at norske stortingsrepresentanter har vært helt tause omkring disse forhold. Hvordan har politikerne, biskopene, redaktører, journalister, lærere m.v. tenkt at de skal kunne ha fellesskap med disse mennesker?

Dette står i grell motsetning til kristendommen, hvor Jesus uttrykkelig tar avstand fra jordisk straff for å krenke ham selv eller krenke Gud.

Det merkelige var at heller ikke ytringsfriheten fikk vi høre noe om fra politikerne eller biskopene og andre på den siden. Forfatteren og marxisten Jon Michelet uttalte til Morgenbladet 24/2-89: «I denne aktuelle saken er jeg imidlertid villig til å fire på **hellige prinsipper om ytringsfrihet**. Jeg akter ikke å stå på barrikadene og vifte med flagget «ytringsfrihet» hvis resultatet blir rasisme.» Argumentet er søkt. Fra andre forfattere hørte vi ikke ett ord.

Av andre mellommenneskelige forhold kan nevnes: «Tyven, mann som kvinne, hugg av deres hender, som en gjengjeld de har fortjent, og som en preventiv straff fra Allah.» (Koranen, kap. 5,42). Denne straff var forbudt under engelskmennenes styre i India, men er innført i Pakistan igjen.

Dette er også en del av den «rike» kultur muslimene skal berike det norske folk med.

Forholdet mellom kjønnene

Muslimene ønsker å holde kjønnene mest mulig adskilt. Kvinnene har ikke adgang til moskeen, de må sitte på galleriet og adskilt ved et forheng når mennene ber.

Den muslimske generalsekretær i Norge, Nazir Ahmad Qaderi, sier: «Muslimer ønsker å holde kjønnene mest mulig adskilt. Jeg mener at gutter og jenter ikke skal undervises i samme klasser.» (Morgenbladet 4/2-88).

Som nevnt har de av politikerne fått dette igjennom her i landet, uten protest fra fru Brundtland, Kvinnefronten, lærerne, biskopene, redaktørene og journalistene og andre tilhengere av «fargerikt fellesskap».

Likestillingen har altså disse folk ikke ment alvorlig. «Kvinnen betraktes i Koranen absolutt som mannen underlegen. Han er hennes herre, og hun skal vise ham lydighet. Hun må ikke vise seg for fremmede menn, hvorfor

kvinnenes værelser i hjemmet er utilgjengelige for sådanne---» (Johs. Pedersen). Kontakt med muslimske kvinner er livsfarlig. I Koranen kp. 4,38 heter det: «Mannen har autoritet over kvinnen, fordi Allah har gjort den ene den andre overlegen, og på grunn av de utgifter de bærer. Derfor skal rettskafne kvinner være lydige og bevare det som er hemmelig, fordi Allah ønsker det bevart. Dem, fra hvem dere frykter oppsetsighet, skal dere formane, gå ikke til sengs med dem, og gi dem stryk. Hvis de så er lydige, så forfølg ikke saken.»

Kvinnen er altså underkastet mannens herredømme, setter hun seg imot det, skal hun ha bank. Ikke merkelig da at man ofte kan lese om muslimske menns mishandling av deres kvinner.

Alt dette strider mot kristendom, norsk kultur og norsk lov. Når kvinnen behandles annerledes enn mannen, er begrunnelsen at det ulike skal behandles ulikt. Innføringen av sløret ble begrunnet med behovet for å gi kvinnen privatliv og beskyttelse. I praksis er det en form for fangenskap. Ifølge sharia - den hellige lov - er kvinnen utelukket fra å opptre i det offentlige liv, kan ikke arbeide sammen med menn, ikke kjøre bil, heller ikke være eneste passasjer i en bil. Kroppen skal alltid tildekkes av klær, og har hun menstruasjon, er hun uren og dermed utelukket fra å lese i Koranen. Den før omtalte Qaderi sier at kvinnen er høyt aktet av islam. «Kvinnen har fire roller: mor, søster, datter og hustru. Mannen ærer og respekterer sin mor over alle andre. Han har et nært forhold til sin søster og endog plikt til å forsørge henne. Hans datter er en del av mannens hjerte, konen er hjemmets dronning». (Morgenbladet 4/2-88). Utenom de fire roller Qaderi tildeler kvinnen, har hun altså ingen roller i samfunnet. Det er forferdende at politikerne, biskopene og Kvinnefronten ingenting har å si til denne religions totale undertrykkelse.

En muslim har rett til å ha inntil **fire koner**, og dertil et **ubegrenset antall konkubiner** (friller, elskerinner). En mann kan når som helst skille seg fra sine koner. Han behøver bare tre ganger si at han vil skilles, trenger ikke å oppgi noen grunn, og det spiller ingen rolle om han sa det i spøk, var full eller ble tvunget. Ordene er i seg selv en forpliktende rettshandling. Profeten sier riktignok at skilsmisse er frastøtende for Allah, men skilsmisseprosenten er likevel høy, i Egypt gjennomsnittlig 30%, i byene enda høyere.

Det sier seg selv at dette gir mennene en forferdelig makt over kvinnene. På slike premisser er det lite igjen for kvinners frihet. Etter norske begreper kan man ikke betegne dette med at kvinnen er «høyt aktet».

Kvinnens «avhengighet av mannen trer grelt frem i skilsmiselloven, idet hun selv ikke kan kreve skilsmisse, mens mannen kan oppløse ekteskapet ved et ord». (Johs. Pedersen). Om mannen er notorisk koneplager, hjelper ikke.

Koranen sier videre i kap. 4,19: «Hvis noen av deres kvinner begår usømmelighet (hor), skal dere kreve fire vitner mot dem. Hvis de avgir vitnesbyrd, så hold dem i husarrest til døden henter dem, eller Allah finner en utvei for dem.»

Altså kan ekteskapsbrudd for kvinnen straffes med **livsvarig husarrest**.

I kap. 24,2 heter det: «Horkvinnen og horkaren, gi dem hver **hundre piskeslag**. La ingen medlidenhet for dem gripe dere når det gjelder Allahs religion.- om dere tror på Allah og Dommens Dag. Og la en gruppe troende overvære deres avstraffelse». Man kan undre seg på hva stortingsrepresentanter, kvinnesaks-kvinner og biskoper sier til dette?

Utroskap kan også straffes med døden. (Dag Bredal, Morgenbladet 21/1-88).

I Arbeiderbladet 11/2-89(?) står å lese en reportasje fra Iran og Pakistan at pisking og amputasjon er innført som straff, mens steining og korsfestelse er lovfestet som henrettelsesmetoder ved siden av henging og skyting.

I Pakistan er det også nylig innført dødsstraff for å kritisere Muhammed; tidligere var det livsvarig fengsel.

Det gjelder altså ikke bare blasfemi, men bare kritikk av profeten kvalifiserer til dødsstraff.

Muslimene dyrker jomfruen

Neppe noe sted i verden voktes jomfrudommen med større fanatisme enn i muslimske land. Det er mengdevis av forferdelige historier om foreldre og brødre som dreper familiens datter på mistanke om at hun er vanæret. Man kan spørre: Hva med muslimske menn? Vanæres ikke de dersom de skulle ha kjønnslig forbindelse med kvinner når de selv ikke er gift? Det ser ikke slik ut, jfr. deres rett til konkubiner.

Kan mennesker med en slik religion og kultur tilpasses et europeisk samfunn? Nei! Enten må den europeiske kultur (med kristendommen som fundament) vike, eller også islam.

Man har ivret svært for det «fargerike fellesskap», ikke minst blant lærere og lektorer i skolene. Men at dette ikke går så glatt, begynner skolens folk å få erfare. Stavanger Aftenblad har en reportasje fra St. Svithuns skole (gymnasium) i Stavanger. Lærere er lei av å prøve å få innvandrelever til å fungere sammen med norske elever. Nå er det på tide at innvandrerne selv begynner å bidra, dersom de ønsker å bli integrert i det norske samfunn; de kan ikke skape noe «fargerikt fellesskap» alene, sier de. Spesielt er det vanskelig i gymnastikktimene, med synet på nakenhet og klesdrakt. En gymnastikklærer har bedt seg fritatt i frustrasjon. De største gruppene er tyrkere, pakistanere og vietnamesere. **Lærerne anfører at de har ingen retningslinjer fra skolen å gå etter** og må forsøke å styre selv etter beste skjønn. Det nevnes at islamske elever ifølge islamsk lov ikke har lov til vise seg nakne sammen, muslimske piker stiller i skjørt og skaut med treningsdrakt under i gymnastikktimene. **Kulturkollisjonene er så kraftige** at lærerne ikke kan overse dem, heter det (Stavanger Aftenblad, 7.4.1992).

Var de norske lærerne så uvitende og troskyldige at de trodde dette skulle gå? Det viser en naivitet som er skremmende i lærerstanden; ikke minst på bakgrunn av at lærerstanden har vært blant de grupper i samfunnet som har ropt høyst opp mot dem som advarer mot fremmed religion og kultur og som sterkt propaganderer for det «fargerike fellesskap». Som man reder, så ligger man. Det er vanskelig å mobilisere noen medlidenhet med lærerstanden. Men lærerne må jo henvende seg til politikerne med sine problemer. Men har ikke lærerne kommet på den tanke at **innvandrerne slett ikke er interessert i å bli integrert** i det norske samfunn, at de aldeles ikke ønsker hverken treningsdrakter, dusjing sammen med andre elever, norsk språk eller norsk lov? Har ikke den tanke kommet for lærerne, at hensikten er en helt annen, nemlig å opprettholde sine egne kulturfenomener, Koranens bestemmelser, sharia, m.v. slik at en muslimsk stat kan opprettes i Norge, hvor norske skolemyndigheter ingenting skal ha å si? På St. Svithuns skole er 22% av elevene fremmedspråklige.

Dette fører oss over til Stortinget, landets lovgivende organ. **Storingsrepresentantene forholder seg tause om alle innvandrerspørsmål**, til tross for at det vrir av problemer og en stortingskomite har etterlyst fra vedkommende departement (Kommunaldepartementet) en redegjørelse for religions- og kulturproblemer.

I «Innstilling til Stortinget nr. 5 1988-89» fra Kommunal- og miljøvernkomiteen om innvandringspolitikken (se også «St. meld. nr. 39 for 1987-88») sies det s. 18: «Komiteen saknar ei drøfting i meldinga om innvandrargruppene sin religiøse og kulturelle bakgrunn og korleis spørsmål omkring minoritetsgruppene sin religionsutøving t.d. kan innpassast i eit samfunn med statskyrkje. Meldinga burde også drøfte kva slag konflikhtar og eventuelle vanskar dette eventuelt kan gi seg utslag i, rettsleg og praktisk. Komiteen meiner det er viktig at religiøse spørsmål knytta til minoritets- og majoritetsfolkegruppene blir diskuterte, slik at dei ulike gruppene får best mogeleg kjennskap til kvarandre sin religion, og dermed legge grunnlag for gjensidig respekt.»

Såvidt vites, er denne «etterlysing» ikke blitt fulgt opp av Kommunaldepartementet, men stortingsrepresentantene har da heller ikke selv gjort noe for å få saken belyst. **Storingspolitikkerne iakttar 100% taushet om disse ting.** Innstillingen fra Kommunalkomiteen er datert 8. oktober 1988 og undertegnet av John S. Tveit, Kjellbjørg Lunde og Lars Velsand. Nu er skolens folk bragt i store vanskeligheter, politiet har hendene fulle, og vanskelighetene i sosialvesenet er faretruende store. **Hvor lenge tror stortingspolitikkerne at de kan lure seg unna det hele ved taushet?**

Til slutt: Når man vet at muslimske barn puger Koranen til de omtrent kan den utenat, og at de innprentes til å tro det Koranen lærer dem er Allahs uttrykkelige vilje, hvordan kan da politikere, skolefolk, biskoper, redaktører, journalister, sosialarbeidere og hvem det måtte være, tro at disse skal tilegne seg og leve etter kristne og humane prinsipper, norsk kultur og lov?

Tror virkelig stortingsrepresentantene at Koranen og muslimenes hellige lov ingen virkning får på barnas tankegang og oppførsel?

Litteratur

«Koranen». Norsk-arabisk utgave tilrettelagt i oversettelse av Einar Berg, Universitetsforlaget 1980.

«Koranen i utvalg» av professor Wilhelm Schencke, utgave 1989.

«Illustrert religionshistorie», Gads Forlag, København 1948. Artikkel om islam av

professor dr. philos. & theol. Johs Pedersen, professor i semittisk ved Københavns Universitet.

«Die Religion in Geschichte und Gegenwart», Tübingen 1959. Bind III. Islam. s. 907 ff. av professor dr. A. Schimmel.

«Kirkeleksikon for Norden», Århus 1904, Bind II, s. 839 ff. om Koranen, artikkel av professor dr. philos. & theol. F. Buhl, professor i semittisk filologi ved Københavns Universitet og Bind III. s. ff. (Århus 1911), artikkel om Muhammed av samme professor.

Carl Grimberg, «Menneskennes liv og historie». Cappelens forlag 1956. Bind 7, s. 141 ff. Muhammed og islam.

Dag Bredal. Artikler om islam i Morgenbladet 19.21.22. januar og 4. februar 1988.

Professor Kåre Langevik-Johannesen. Artikkel om islam. Morgenbladet 23. november 1991.

Arbeiderbladet 11. februar 1989. Artikkel: Hellig pine.

Arbeiderbladet 1. mars 1989. Artikkel: Troens terror.

Dagen, Bergen	6/3-90	Artikkel av Arvid Bentsen
Dagen, Bergen	19/7-90	Artikkel av Vidar Norberg
Dagen, Bergen	27/9-90	Artikkel av Jan Rantrud
Dagen, Bergen	21/1-92	Artikkel av Jan Rantrud

Morgenbladet, 25/2-89. Intervju med Jon Michelet.

Morgenbladet 26/3-86. «Påbud og forbud i den islamske republikken (Iran)».

Jyllandsposten, Danmark. 15/9-91. «Hellig krig obligatorisk».

Politiken, Danmark. Kronikk: «Islams sværd er islams verd». 10/2-88